

B

Retur adresse: Mikael Martnes, Snevn. 5, 9403 Harstad

Slekta vår

Medlemsblad for Slektshistorisk forening i Harstad

Nummer 3- 2015

23. årgang

ISSN: 0804-3841

SLEKTS- HISTORISK FORENING I HARSTAD, Org.nr. 999 654 940

☒ **Leder:** Mikael Martnes,
Snevn. 5, 9403 Harstad,
☎ 77 06 34 14
☎ 906 88 527

e-post: martne@online.no

☒ **Kasserer:** Knut Arne Mikalsen
Vangen 16C, 9415 Harstad
☎ 936 64 918

e-post: knutamikalsen@gmail.com

Slektshistorisk Forening i Harstad på internett
<http://www.slektiharstad.com>
Bankgirokonto 4730 09 41091

Medlemskontingent kr 200,-
inkluderer abonnement på «Slekta Vår»

Innlegg til bladet sendes

REDAKSJONEN

☒ **v/Kåre Pedersen**
Solgryv. 8 C
9404 Harstad
☎ 913 25 174
e-post: kajo-p@online.no

Innhold

Nest Lederens spalte.....	2
Innleveringsfrister til Slekta vår	2
Innlegg til Slekta vår.....	2
Møtedatoer 2015.....	2
Foreningens arkiv	2
Grasrotandelen.....	2
DIS Harstad	2
Slektsforskerdagen 31.oktober 2015 - Hvem tror du at du er ?.....	3
Etterlysning.....	3
Om Gunelius Nilssen.....	3
En lagtingssak mellom Peder Rafaelsen Haukebø og Nils Mortensen Sørvik i 1669.....	4
Andøya rundt 4/6 sep. 2015.....	6
Lovbrudd på 1700-tallet og konsekvensene dette førte til.....	8
REFERAT Åpent møte i Slektshistorisk forening .	10
Fra gamle fotoalbum.....	14
Mangel på innlegg.....	14
Flere bilder fra sommerturen.....	15

Nest Lederens spalte.

Denne gangen er det ikke lederen, men nestlederen som skriver lederspaltene i lederens fravær.

Sommeren er over med en kald start på sommermånedene, men noe forsinket fikk vi sommertemperaturer i august og har hatt en strålende høst og da er vi nordlendinger strålende fornøyd

Årets sommertur ble gjennomført som planlagt men med lite engasjement fra medlemmene og svært liten deltagelse. Dette er veldig synd fordi de som frivillig påtar seg å planlegge og legger alt til rette for sommerturen, legger ned mange timers arbeid. Det må for senere år sees på omfang og type tur og da er det veldig viktig at dere som medlemmer kommer med innspill.

Første høstmøte er gjennomført hvor vi var heldig å få historiker Gunnar E. Kristiansen til å foredra om Kåre Bergithon Anthonsens meritter før og under 2. verdenskrig.

Neste møte er Slektsforskerdagen den 31. oktober. Denne dagen vi bli viet til et meget interessant tema «Hvem tror du at du er?». Vi får besøk fra DIS hvor det skal foreleses om «DNA i slektsforskning»

Julebord er også planlagt i god tid før jul og det vil komme egen informasjon om dette, så følg med både på nettsida vår og på Facebooksida vår.

Dere ønskes en fortsatt fin slektforskerhøst.

Marie-Louise

Innleveringsfrister til Slekt vår

Frist for innlegg til

Nr.4 -2015 av Slekt vår er **10.11. 2015**

Frist for innlegg til

Nr.1 -2016 av Slekt vår er **30.12. 2015**

Frist for innlegg til

Nr. 2-2016 av Slekt vår er **10.05. 2016**

Frist for innlegg til

Nr. 3-2016 av Slekt vår er **30.08. 2016**

Frist for innlegg til

Nr.4 -2016 av Slekt vår er **10.11. 2016**

Innlegg til Slekt vår

Det er lite stoff til "Slekt vår" så det er bare å komme med innlegg, det skal være stoff til flere blad da må dere ta skrivelysten frem og sende

innlegg til bladet, det kan være små historier eller andre ting som kan brukes i bladet, så som bilder med en historie rundt.

Innlegg sendes til redaktøren helst på e-post som vedlegg til kajo-p@online.no

Hilsen Red.

Møtedatoer 2015

Aktivitets plan Slektshistorisk Forening i Harstad 2015.

Lørdag 31. oktober Slektsforsker dagen

Onsdag 11. nov åpent møte.

Julebord lørdag 28. november.

MVH

Mikael

Medlemsmøter: er på Biblioteket kl 1930

(Om ikke annet blir annonsert)

(Inngang via hotellets resepsjon og heis til 2. etg.

***Det tas forbehold om endringer..**

Foreningens arkiv

Materiellet skal være for utlån.

Ta kontakt med leder.

Grasrotandelen

Slektshistorisk Forening i Harstad er nå registrert i Frivillighetsregistret og kan motta midler via Grasrotandelen fra Norsk Tipping. Ønsker du/dere å støtte oss neste gang ved innlevering av tipping/lotto/vikinglotto kupong oppgi da dette org. nr. 999 654 940

På forhånd tusen takk for at dere støtter oss i arbeidet med slektsforskningen.

Mvh

Mikael Martnes

DIS Harstad

Ny opprettet avdeling av DIS Norge har egen nettside og Facebook side, her er linkene til disse sidene:

Nettside:

<http://no.disnorge.no/dis-harstad>

Facebook:

<https://www.facebook.com/groups/disharstad/>

Slektsforskerdagen 31.oktober 2015 - Hvem tror du at du er ?

I Harstad er hovedtemaet klart:

*** DNA i slektsforskningen** - Vi får besøk av **Heidi Sitara Fjeldvig** som er medlem i hovedstyret til DIS-Norge. Hun vil gi oss innblikk i hva DNA kan bety for slektsforskningen.

Slektsforskerdagen i Harstad arrangeres i samarbeid mellom
Slektshistorisk forening i Harstad og DIS-Nord / DIS-Harstad.

Etterlysning

Hei Kåre Pedersen!

Henvender meg til deg, hvis du fortsatt er redaktør for "Slekta vår". Prøvde å fylle ut informasjon og kode, men mislyktes. Min bestefar er Israel Martin Ursin Wulff (har også kalt seg Israel Nilsen) - født 1879, død 1953.

Vet at hans far var Nils Peder Eriksen Wulff og moren Birgitte (Bergetta) Marcelie Tollevsdatter, fra ytre Elgsnes.

Vil så gjerne vite mer om disse to, og gjerne om de bak dem også. Israel er fra Kasfjord, vet ikke om Nils Peder var det.

Og så lurer jeg på hvor min gren av Wulff møtes med Wolfene som kom fra Danmark/Tyskland helt fra 1500 tallet

av. Har googlet meg til det, men er ingen god googler. Vet at Nils Peder var gift to ganger—jeg stammer fra 2.gang---men er nysgjerrig på de barna han fikk i 1.ekteskap.

Har nettop vært 3 dager i Harstad, besøkt Wulffgården i st.Olavsgt., vært i Trondenes, i Kasfjord og snakket med Gerda på 84 år, og på vakre Elgsnes.

Kan du hjelpe med noe? jeg kjøper også gjerne aktuelle bøker om mulig.

Hilsen Marit Wulff Hulaas Stubberud
adr. Kullebund, Kullebundvn.130, 1890 Rakkestad
mob. 977 66 056
e-mail:maritsdukketeater@hotmail.com

Er det noen som har opplysninger om denne slekten, ta kontakt med Marit.

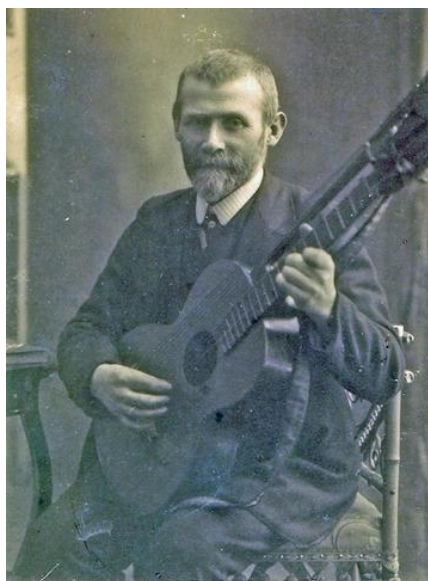
Kåre

Om Gunelius Nilssen.

Av Gunnar Breimo

Min bestefar Gunelius Nilssen (1867-1958) kjøpte i 1906 gården Sandnes Øvre utenfor Sandnessjøen i dagens Alstahaug kommune. I tillegg til å drive gården reiste han som emissær for Kinamisjonen i nærmere 40 år. Gunelius ble født på Grytøya i Trondenes og drev i sine unge år som fisker. En betennelse i ryggen etter et fall under fiske gjorde ham nærmest til krøpling. Han kunne ikke slå seg til ro med det og i 1892 reiste han til Sverige, til Boltzius, som helbredet med bønn. Der fikk han behandling og ble så bra at da han på vegen hjem kom til Harstad, lånte han seg båt hos broren Sareus og rodde de to milene over Toppsundet til Bjørnå, og dro opp båten uten hjelp. Men ryggen var for dårlig til at han kunne fortsette som fisker. Han var en aktiv kristen og ville reise ut som misjonær, men legene sa stopp, helsa var ikke god nok til det. Han har skrevet sin egen beretning om reisen til Boltzius.

Blant folk gikk han under navnet "Gitar-Nilsen". Bilde med gitaren kan skaffes.

I et avisinnlegg skrev Jenny Linvik om sin far, "Den særmerkte Helgelandsforkynneren Gunelius Nilssen", (avisas introduksjon). Sitat: "Far var emissær og gardbruker. Om vinteren reiste han omkring og hadde møte, og om sumaren var

han mest heime og streva med "Gitar-Nilsen"

garden. Det var ikkje råd å halda dreng, så han laut ta mange tunge tak åleine.

I sin ungdom dreiv far fiske, men han var ute for eit uhell så han fekk ein ryggskade. Det sette seg betennelse i ryggen, og han leid mykje vondt. Far søkte råd hos ein spesialist i Trondheim, men han kunne ikkje gjere stort for denne sjukdommen. Om far ville leggja seg inn på sjukehuset hos han, så kunne dei kanskje halda liv i han i 5 - 6 år. På den tida var det inga trygdekasse å få stønad frå, så det var berre å reisa heim og venta på døden.

Jensine og Gunelius på hans 90-årsdag

Men far hadde ein ungdomsven som var reist til Kristiania, og der hadde han høyrte om svensken Boltzius som hadde bedt om helbreding for alle slags sjukdomar. Ungdomsvenen rådde far til å reisa til Boltzius, og det gjorde han. Far vart helbreda for betennelsen, men ryggen vart ikkje heilt rett. Han var alltid noko framlutt. Etter den tid var han ikkje i stand til å driva fiske.

Og så kom kallet til å bli menneskefiskar. Far var glad i song og musikk, og han spela på orgel og gitar. Når han var heime, vart vi ofte om morgonen vekte av orgelmusikk. Notane hadde han lært seg sjølv, både orgel- og gitarnotar. Det var vanskeleg å dra med seg gitar på reisene, men så laga far seg sjølv ein gitar som var slik at han kunne ta halsen av, snu den og putta den i gitar-kassa. Då fekk han plass til den i handkufferten. Når han kom fram til møtestaden var det berre å setja halsen på, stemme den og så song og spela han medan folket samla seg i bedehuset, eller stua der møtet skulle vera. Han kunne mange songar og lærte stadig nye når han reiste omkring. Han kunne også eit slags talnotar, så han kunne skriva melodiane med tal.

Far var interessert i å lesa, og han sette seg inn i mange ting som var oppe i tida, og han interesserte seg også for soge, jordbruk og anna som han kom over. Eg trur han visste meir enn folk flest om mange ting.

Men far sleit ofte vondt på reisene sine. Alltid reiste han på billigaste måte, ofte til fots lange vegar. Når det gjekk an brukte han sykkel og stundom også ski. Ein gong han kom heim, var han så sjuk at det var berre så vidt han vann på vegen frå kaia og heim. Doktoren kunne berre konstatera at det var lungebrann, og han var streng. Det var nok eit under at han sto det over. Men sidan hadde han lett for å få bronkitt og hoste. Det var ofte svært leit for han når han skulle tala og hosteriane kom.

Eg veit ikkje nøyaktig kor lenge han heldt ut, men eg trur han reiste i nær på 40 år. Det var mange som brevveksla med far, men på sine gamle dagar vart han så skjelhendt at det på slutten vart vanskeleg å lesa det han skreiv. Ein av sønene kjøpte då skrivemaskin til han og då gjekk det betra.

Dei siste åra vart det bønetenesta som opptok tida hans. Det vart etter kvart dårleg med hørsla, men han såg godt og las mykje. Og han var klår i tanken heilt til det siste.

Han døydd i august 1958, og vart 91 1/2 år gammal. I minneordet om han i Utsyn sto det mellom anna: "Ikke mange gikk urørt bort der Nilsen var. Han var sjøl grepet, - ikke bare av tjenesten han hadde mellom sitt eget folk, men også av nøden i Kina. Han lærte folk å synge om Kinas mange millioner, som dør uten Gud og uten håp. På en særlig måte fikk Gunelius bære fram Kinamisjonens sak i Nord-Norge. Det var ikke lett, men Nilsen hadde evnen til å se lyspunkter og håp i arbeidet selv om de var små. Det var som han så fram til dagen da høsten kommer med fryderop." Sitat slutt.

Gunnar Breimo,
barnebarn.

En lagtingssak mellom Peder Rafaelsen Haukebø og Nils Mortensen Sørvik i 1669.

Av: Bjørn H Nyheim, Melhus

17 juni 1669 holdtes det lagting i Steigen. Her kommer det opp en sak mellom Peder Rafaelsen Haukebø¹ og biskopens ombudsmann Nils Mortensen i Sørvika.

Isolert sett virker denne saken litt oppblåst, men ved å trekke inn en annen sak som Nils Mortensen var involvert i, kan en sette Peder Rafaelsens sak i en litt større sammenheng.

Peder Rafaelsen skriver at han ikke er lovkynding nok til å føre sin egen sak. Han ber derfor om at Anders Andersen Randers², som kalles hans svoger, kan fremlegge hans dokumenter for retten.

Sorenskriver Jens Pedersen³ protesterte først mot at Anders Randers kunne brukes som prokurator (sakfører) så lenge han ikke hadde godkjenning fra øvrigheten. Lagretten spurte da sorenskriveren om han visste noe annet enn godt å tillegge den befullmektigede Anders Randers, men sorenskriveren hadde ikke noe svar på dette, så lagmannen godkjente Anders Randers som fullmektig for Peder Rafaelsen.

Anders Randers la så fram en stevning, lovlig forkynt for de det vedkom, som sa at Sorenskriver Jens Pedersen, samt hans meddommere, befales å møte for lagmannen og forsvare deres dom over Peder Rafaelsen.

For retten var også innstevnet Peder Jonsen Hegstad⁴ som Peder Rafaelsens «sakgiver» (eller angiver). Videre var innstevnet til å møte i egen person: Hans Kristensen Kongsvik⁵, Kristoffer Amundsen Kjelstad⁶ og Einar Olsen Fjelldal⁷, angående de vitnemål de hadde avlagt på høstinget den 20 februar 1667 på Hol i Saltens fogderi. Dertil var innstevnet Daniel Valvåg⁸, Karl Jakobsen og Bernt Skredder⁹ for å vitne om hva Einar Olsen Fjell-

dal hadde sagt i denne saken. Til sist var Nils Mortensen innstevnet til denne lagmannsdommen.

Anders Randers la så fram sorenskriverens utstedte dom fra hjemme-tinget, datert 22 mai 1668, hvor det fantes adskillige innlegg fra partene. Stevнемålet gjaldt noen ord Peder Rafaelsen «ved drikk» hadde uttalt på Kongsnes. Disse ble overhørt av en dreng som satt sammen med Peder Rafaelsen. Også andre som «satt i drikk» hadde merket seg disse ord. Det som ble sagt og bekreftet av vitnene skulle være at Peder Rafaelsen sa at han ikke hadde stjålet av kongens skatter for å bygge sine hus, slik Nils Mortensen hadde gjort. Ei heller var det tegnet en galge over hans hode, slik som over Nils Mortensens, med mer. Peder Rafaelsen hadde nektet for å ha uttalt disse ord. Han mener at disse ordene var satt ut av hans «aftuindsmenn» (jfr avvindsyk / missunnelse). Disse vitnene var bundet sammen i svogerskap og hadde urettmessig utlagt ham for hat og misunnelse. Det er mulig at de ville opptenne Nils Mortensen imot ham, sier Peder Rafaelsen i hjemme-tingsaken. Sorenskriveren skriver at ettersom Peder Rafaelsen Haukebø etter foregående vitner beviselig har skjellt på Nils Mortensen og ettersom Peder Rafaelsen benekter vitnene og derfor ikke vil erklære noe for Nils Mortensen etter 3 stevninger, hvor vitnene har møtt, så tilkjenner sorenskriveren Peder Rafaelsen for å være den som har uttalt de omtvistede ordene, all den stund vitnene står ved sitt.

I lagtingsretten vitnet så Hans Kristensen Kongsvik, som var et av Nils Mortensens vitner i saken om disse påståtte ord. Han benekter nå å ha sagt det som var innført i dommen fra hjemme-tinget.

Bernt Skredder møtte så for retten. Han sier at han var hos Einar Olsen Fjelldal for å arbeide på noe før Einar Olsen hadde blitt presset av Nils Mortensen til å vitne. Bernt og Einar hadde da blant annet snakket om saken mellom Peder Rafaelsen og Nils Mortensen. Einar Olsen hadde da sagt at han ikke visste noe om dette, dessuten var han også «noget beskjenket» på det omtalte tidspunktet.

Anders Randers la så fram et skriftlig vitnemål fra Daniel Olsen Valvåg, som var på Bergensreise på dette tidspunktet og ikke kunne møte på lagtinget. Daniel skriver at han på reise fra Torskens «fiske-søkning» i mai 1667 hadde hørt at Lars Kristensen¹⁰ straffet sin bror Hans Kristensen fordi han så utilbørlig skal ha bragt uenighet mellom Nils Mortensen og Peder Rafaelsen. Dessuten hadde Daniel Olsen blant annet spurt Einar Olsen Fjelldal om han hadde hørt noen ukvemsord eller om noe ærekrenkende var sagt av Peder Rafaelsen. Einar Fjelldal hadde svart at han ikke hadde hørt noe om det fordi han var meget «drukket», så vel som hans andre selskapsbrødre. Dette kunne Daniel Olsen avlegge ed på ved behov. Datert 3. februar 1669. I samme forsendelse var underskrevet samme svar fra Karl Jakobsen og et underskrevet av Peder Fredriksen¹¹ og Ole Erlandsen¹².

Anders Randers framla så et innlegg skrevet av Peder Rafaelsen, datert Laskestad 17. juni 1669, hvor han protesterte mot sorenskriverens dom i 9 punkter: 1) Om

vitnenes udyktighet som vitner på grunn av deres svogerskap. 2) At stevning til Hol tingrett ikke var rett innført i Peders fravær på Bergensreise. Nils Mortensens vitner hadde avlagt ed, men det var ikke sorenskriveren, men hans fullmektig som skrev ned forklaringene. Det var dessuten fogdens tjener som hadde betjent retten. 3) Ble stevnet femte juledag 4) Hva Peder Rafaelsen forstod med de ord som han «ville drive vitnene». 5) Hvordan han ble formanet til forlik. 6) Om det vedlagte brevet fra Daniel Olsen. 7) Om lagmannens svar på skriftets oppsett. 8) Om Nils Mortensens hissig prosedering og Jens Pedersens påfølgende egenrådighet (formastelse). 9) Ber om sakens endelige avgjørelse ettersom partene ikke er udødelige, og ber til slutt om dommens underkjennelse med kost og tæring mm.

Sorenskriver Jens Pedersen protesterte mot dette innlegget og mente det var et skam-skrift. Anders Randers ba sorenskriveren navngi konkret hva han siktet til, men sorenskriveren svarte bare at tiden vil vise.

Så møtte, etter stevningen, sorenskriver Jens Pedersen foran retten og framla sitt skriftlige innlegg mot Peder Rafaelsens protest. Han mente at han ikke hadde gjort noen urett med sin dom. Han hadde med ytterst flid søkt etter overdommerens rådførsel på de to vitnemål som var tatt på Hol. Han protesterte også på at vitnene ikke skulle være avhørt av den rette dommeren. Sorenskriveren fortalte så at Nils Mortensen hadde med seg en befaling fra Landsherrens fullmektig om at saken ikke lenger måtte hales ut i tid, med trussel om straff etc. Han sa at Peder Rafaelsen påstod at han kunne motbevise det vitnene sa, men at Peder ikke hadde fulgt opp dette. Derfor måtte han omsider trekke slutninger etc slik det var skjedd. Dette skriftet var også datert Laskestad 17. juni 1669.

Det var da sent på aftenen, så saken fortsatte neste dag, den 18. juni.

Vi tar også en pause her og kommer tilbake med fortsettelsen i neste nummer.

¹ Peder Rafaelsen Haukebø (oppgift å være 32 år gammel i prestens manntall i 1665) regnes som stamfar til Har/Harrslekten, ettersom hans sønner brukte «Har» som slektsnavn.

² Anders bodde på Årbogen. I prestemannallet av 1665 er han oppgift å være 70 år. Han hadde en stesønn (Jon Jonsen) på samme alder som hans egne eldste sønner, så han var antagelig gift på nytt med en enke etter en som het Jon. Anders var visstnok gift med Gilles Rafaelsdatter som i så fall bør være Peder Rafaelsens søster.

³ Sorenskriver Jon Pedersen bodde på Harstad, ifølge prestens manntall av 1665. Ifølge skattelisten brukte han gårdene Øvre Harstad, Nordre Harstad og Gansås.

⁴ Oppført på Hegstad i Lødingen i prestens manntall av 1665, 28 år og sønn av lensmann Jon Pedersen Hegstad.

⁵ Hans Kristensen er oppført som bruker på Kongsvik i Tjeldsund i prestens manntall av 1665, 41 år gammel.

⁶ Kristen Amundsen Kjelstad i Tjeldsund er oppført som bruker på Kjelstad og er 34 år gammel i følge prestens manntall av 1665.

⁷ Einar Olsen er oppført som husmann på Fjelldal i Tjeldsund i prestens manntall av 1665, 36 år gammel.

⁸ Daniel Olsen er oppført på Valvåg i Tjeldsund i prestens manntall av 1665 – Trondheimsborger og 54 år gammel.

⁹ Dette må være skredder Bernt Markussen fra Sverige som er bosatt på Forhamn i manntallet av 1701, 69 år gammel. Han reiste vel rundt og leide seg husrom der det var arbeid å få den første tiden, men fra 1685 er han selveiende bonde på Forhamn.

¹⁰ Lars Kristensen Dragland? (Husmann på Dragland 1671).

¹¹ Peder Fredriksen er oppført på Sandtorg i prestemannntallet av 1665, 30 år gammel.

¹² Ole Erlandsen var også oppsitter på Sandtorg, og i følge prestemannntallet av 1665 var han da 36 år gammel.

Andøya rundt 4/6 sep. 2015.

SHF`s årlige tur gikk i år til Andøya. Påmeldingen var svært laber og flere turer henger vel i en tynn tråd.

Gunhild og Inger hadde også denne gangen gjort en flott innsats og skal ha all ære og takk for det.

Vi starta fredag formiddag fra Sama i en spiller ny buss, sjåføren var Pål Rørnes, en trivelig ung mann og stødig sjåfør. Ett referat er alltid vanskelig å skrive så vi får ta det kort og konsist, selv det er en utfordring. Blir nok langt.

Med kjentmann Hjalmar som deltager og Terje Vollan som innleid “los”, fikk vi nok tidenes beste innføring i Andøyas historie, i både nær og fjern tid.

På Bø ligger Marmelkroken, der blei vi godt ivaretatt hva angår mat, drikke, gode senger og trivelig vertinne.

Yttersiden av øya byr på mye natur. Bukkekjerka, som ikke har noe med verken bukk eller kirke å gjøre. Børrvågen, en nesten glemt historie,

Skogvollvannet, myrene, fjellene svaner og et støvelhav av dimensjoner. På Stave fikk vi høre om en gammel “pilegrimsled” som gikk til ei kirke som blei stående etter reformasjonen i 1536.

De gikk langs fjellet fra Dverberg. Sies brukt av folk fra Lødingen i sør til Lenvik i nord.

Her står også Kjølén. Et minne fra et forlis som endte bra, utrolig nok. Men informasjon mangler og når man ikke vet hva man ser på blir det ikke vektlagt heller.

Flott dør i Skomakerstua Cafe

Bleik med Norges lengste strand, 2,5 km, Bleiksøya med ca. 40 000 hekkende fugl, bl.a. lundefugl. Bleik har eget vannverk og egen skole, godtok ikke kommunens nedleggelse. Golfbane med 9 hull. De fikk eget lysverk i 1904. Bare Hammerfest og Tromsø var før. De har hatt veiforbindelse siden 1917, to år senere rullet første bilen der. Det var kvote på bilkjøringa. 1 time på formiddagen og 1.5 på ettermiddagen.

Oksebåsen og Space Senter Aurora var også et interessant møte. Visste ikke at vi er så viktige i romforskning.

Andenes med fyret, noen spreke sjeler tok trappene fatt, er ca. 150 trinn opp, Polarmuseet, Fargeklatten, Julehuset, stoffbutikken og Arresten, sistnevnte serverer god mat til sultne reisende.

Vi var nedom der Haugnes var. Ei bygd på ca. 300 sjeler som blei ofra i den kalde krigen. Alle flytta ut, meir eller mindre frivillig. Bygda blei sletta med jorda og landskapet omgjort til noe annet. De var omtrent 80 grunn- og huseiere. De fikk ca 4 millioner

til sammen i 1971. Alle måtte oppta lån for å få seg nye hjem.

“Husker du museet” på Skarstein, egentlig åpent bare på søndag, men vi fikk komme. Private samlere som hadde det mest utrolige innenfor veggene.

Torvindustrien på Kvalnes med sin høsting av myrene, som så blir pakket i sekker og solgt på bl.a. Plantasjen som torvjord til hagene våre.

De produserer 150 000 sekker i året. Det blir nok til 900 vogntog for utføring men mesteparten går på båt fra Risøyhamn.

På Ramsa er det funnet et fiskeøgleskjelett, det er også eneste plassen i fastlandsnorge det er funnet kull. Midt på 1800-tallet fant de kull i fjæra der. De hadde en dampdrevet borerigg, ingen kull men de fant oljeskifer.

På Dverberg står ei nydelig lita kirke, tegnet av samme arkitekt som tegnet Universitetet og Norges Bank. Artig hva man vet.

Den er 8-kantet og hadde 2 “karnapp” for “de kondisjonerte”

Jordfres fra 1927

Dverberg kirke

Risøyhamn har et bygdemuseum og en vakker kafe som heter Skomakerstua. Den er vel verdt et besøk. På søndag 6. hadde de noe som blir kalt for “Kryss gavelen”

Åse bygdemuseum

Guiding på gammelt militæranlegg på Åse.

I Åneselva tar de laks. På Åse, litt oppi marka, med en flott krøttervei, ligger Dongen. Eldgamle tufter som ikke er utforsket.

Åse kirkegård ligger lunt langs den veien. De har også et bygdemuseum med utrolig mye av ting og tang. Også dette eksisterer vel grunnet privat entusiasme. Midler er det heller smått med. Kommunen hadde bl.a. stengt vannet slik at toalett ikke kunne benyttes.

Ringtunet på Åse var vi og nedom, kanskje et militæranlegg fra jernalderen. Rett ovenfor er det funnet et langhus på 43 meter. Disse to tingene synes å henge sammen.

Som dere ser, kort og konsist er ikke enkelt. Vi hadde en flott tur. Været var som nordnorsk vær kan være, og vi takler det.

Takk til de som hadde arbeidet for å gi oss en minnerik tur.

Unni S. Markussen.
ref:

Lovbrudd på 1700-tallet og konsekvensene dette førte til

Av: Knut Arne Mikalsen

Tar man 1700-tallets rettsprotokoller i nærmere øyesyn, og konsentrerer seg om reine straffesaker (ikke sivile søksmål som gjeldssaker, grensetvister m.m.), vil man komme til det resultat at seksuallovbrudd utgjør opp mot 80 % av den samlede mengde straffesaker. De øvrige 20 % omfatter alt annet, så som vold og ærekrenkelse, religionsbrudd og lovbrudd av økonomisk art. Dette fremgår av en oversikt gjengitt i «Astafjord Bygdebok» Historie II av Lars Ivar Hansen. Også felleshistorien til «Trondenes Bygdebok» av Trygve Lysaker er gjennom-

gått. Vi skal i det følgende, bl.a. gjennom konkrete rettssaker som omhandler ulike lovbrudd, fortelle hvordan datidens samfunn reagerte på lovbruddene – straffeutmålingen, og konsekvensene for den eller de som fikk dommen innenfor dette «rettsområdet».

Sedelighetssaker

Andelen av slike saker økte i forhold til tidlig 1600-tall, et resultat av at myndighetenes kontroll var blitt mere effektiv – neppe fordi folks seksualmoral hadde endret seg nevne- verdig. Presten førte nemlig nøye oppgaver over tidspunkt for vigslar og når barna blei døpt. Han hadde dermed full oversikt over hvilke barn som blei født utenom ekteskap og over de foreldre som fikk barn «for tidlig» - altså før det var gått 9 måneder fra tidspunktet for viel-sen. Og dette blei så jevnlig innrapportert til fogden som hadde ansvaret for å reise sak på tinget.

Straffen for en slik forseelse var relativt mild og besto av en bot, en såkalt «ekteskapsbot». Fra 1687 måtte også kvinnen være med å betale boten med en halvpart av det mannen måtte ut med – til sammen 3 riksdaler og 36 skilling. Antallet ektebøter var relativt høyt og hang nok sammen med at de normer som kirken og myndighetene ville ha folk til å etterleve, ikke samsvarte med hva folk flest anså som rett og rimelig.

Et eksempel på betaling av ektebot, var paret Mikkel Torsen og Mette Kristensdatter i 1719. Han var dreng i Balteskar ved Grovfjord og hun i tjeneste hos en jekteskipper på Øvre Ibestad. De giftet seg senere, men hennes andel av boten gikk til eieren av jorda på Ibestad som da var Bakke Kloster ved assessor Markus Nissen Høyer, slik regelen var den gangen. De øvrige to tredjedeler av boten som var Mikkels andel, skulle etter rettens bestemmelse gå til understøttelse av fattige presteenker.

Mye strengere blei reaksjonen eller straffeutmålingen, der det var mere lausere forbindelse, seksuell omgang før vigsel (leiermål) eller utroskap, men disse sakene kom jo som regel aldri for retten med mindre det synlige resultatet av slike forbindelser ikke kunne skjules. Men kom de opp for retten, var regelen at mannen måtte bøte med 12 riksdaler og kvinnen for 6, og samlet sett utgjorde dette verdier som tilsvarte minst 6 kyr.

De som hadde midler til å betale de idømte bøkene, slapp med det, men de færreste var i en slik situasjon. Loven foreskrev da at synderne skulle straffes «på kroppen». Ved begynnelsen av århundret, blei gapestokken flittig brukt til slike avstraffelser. Eksempelvis blei en dreng fra Vika i Trondenes i 1713 tiltalt for å avlet barn med en jente på samme gården, og han blei dømt til å betale dobbelte leier-

målsbøter eller 12 riksdaler. Men drengen kunne ikke skaffe tilveie mere enn de 3 riksdaler han hadde til gode i årslønn. Til soning for restbeløpet blei drengen «*tilfunden*» å stå 4 søndager etter hverandre i gapestokken ved Trondenes kirke så lenge gudstjenesten varte, «*andre slike lettfeldige til avsky og eksempel*». I 1720-årene skjedde det temmelig ofte at noen sto i halsjernet utenfor kirken, til spott og spe for kirkealmuen. Tilsvarende eksempler finnes selvsagt også i Astafjord.

Men hvordan gikk det så med den stakkars jenta som nevnte dreng hadde gjort gravid? Hun var «krøpling på hånd og fot» og bodde i Vika «for Guds skyld». Barnet blei født i dølgsmål, og jenta hadde etter dommernes mening, «ikke brukt etter god anledning og leilighet til sitt fosters frelse om det hadde vært mulig, de ordentlige midler». Hun blei derfor ansett som barnemorderske og dømt til å «*miste sin hals*» og hodet skulle settes på stake. For hennes del blei dommen fullbyrdet 10. mai 1715 – dette skjedde altså for nøyaktig 300 år siden.

Skjerpet straff for flere gangers forseelse

Straffen blei ytterligere skjerpet dersom man blei tatt i leiermål flere ganger. Skjedde det for tredje gang, skulle mannen i likhet med tidligere lover bøte med livet. Kvinnen derimot skulle dømmes «*Ude al Naade til Kagen*», dvs. pisking. Ei slik sak støter vi på i 1724 i Astafjord, der ei tjenestejente på Innergård i Salangen hadde hatt seksuelt samkvem med bonden samme sted som var enkemann. Han blei for sin del dømt til den vanlige leiermålsboten på 12 riksdaler. Tjenestejenta derimot gikk det verre med. Hun var domfelt to ganger tidligere: første gangen i 1712 med en gift mann som dermed var å betrakte som hor fra den gifte mannens side. Også i 1717 blei hun dømt for et tilsvarende forhold, og denne gangen med en ugift mann fra Skånland.

På høst-tinget i 1724, blei hun derfor dømt til å «*piskes til kagen*», men dommen skulle først bekräftes av lagmannen. Saken blei derfor tatt opp året etter på et ekstraordinært lagting holdt på Vang i Gisund tinglag hvor hun sjøl var tilstede og talte sin sak. Fra rettsreferatet framgår det at hun innrømmet at det for hennes del var tredje gangen, men hevdet at den 40-årige enkemannen i Salangen hadde lovet henne ekteskap.

Retten fant imidlertid ingen formildende omstendigheter, og fogd Tønder krevde dessuten at hun måtte idømmes den vanlige leiermålsboten i tillegg til den kroppslige straffen. I retts- kjennelsen blei også piskestraffen nærmere spesifisert: Hun skulle

lide «15 slag af 5 Riis». Dersom hun ikke klarte å betale leiermålsboten, skulle hun sone i fengsel. Hvordan det gikk med denne tjenestejenta, vites ikke.

Straff på «yderste formue» for hor

Grov utukt eller hor, det vil si et utenomekteskape- lig forhold der minst den ene av de to partene var gift, førte vanligvis til særdeles nidkjær rettsfølging som kunne fortsette selv om den skyldige i mellomtiden var død. Slik sett kunne det derfor få alvorlige konsekvenser – både for den gjenlevende ektefellen til den som hadde forbrutt seg og for eventuelle barn. Dette hadde sammenheng med at hor allerede ved første gang forseelse skulle «straffis paa Gods og Penge efter yderste Formue», dvs. konfiskasjon av formuen. Dermed kunne det ramme familiemedlemmer som var fullstendig uskyldig i gjerningen, og ikke minst ektefellen som vi i våre dager nok ville oppfatte som den egentlige «for nærmede part». Og at loven var innrettet mot å få folk til å etterleve de fastsatte normene – ikke til å ivareta interessene til den bedratte part - vil følgende eksempler vise:

Firebarnsfaren Halstein, tilflyttet fra Bergen og bosatt i Hilleshavn, hadde tidlig på 1720-tallet vært sammen med tjenestejenta Maren på Grøsnes i Gratangen. Hun blei gravid og saken kom i 1724 opp på sommertinget i Astafjord. I mellomtiden var Halstein avgått med døden. Maren forklarte for retten det hun tidligere hadde sagt til presten, nemlig at det var Halstein som var barnefaren. Også enka til Halstein møtte og erklærte at hun ikke hadde merket noe til «*deris saadanne onde sam- quem*». Men ryktene hadde gått, og da hun så tok det opp med Maren, var hun blitt overøst og «*ilde belønt*». Retten fant uten tvil at det var Halstein som var barnefaren, men fordi tjenestejenta var ugift, blei det for hennes del kun tale om den vanlig leiermålsboten på 6 daler. Dette hadde hun ingen mulighet til å betale. Fogden spurte da om noen kunne legge ut for bøtesummen for henne, mot å ta henne i tjeneste til beløpet var opptjent. En kar fra Forså på Ibestad sa seg villig til å gjøre det.

Halstein sin familie måtte tåle konfiskasjon av formuen til fordel for statskassen, siden han som gift ektemann hadde gjort seg skyldig i hor. Retten bestemte i samsvar med loven at «*hans Hovedlod og Boes lod bør deris Kong. Mayt... være hiemfal- den*». Det var ikke rare greiene de eide – samlet aktiva utgjorde knapt 16 riksdaler. Halsteins utro- skap førte likevel til at en god del av verdigjenstan- dene i det fattigslige husholdet måtte realiseres,

bl.a. både gårdsredskaper og fiskeutstyr m.m. Situasjonen må ha vært alt annet enn lett for Halsteins enke som satt igjen med ansvaret for 4 barn i alderen 3 til 15 år.

Et annet eksempel som viser hvordan samfunnet reagerte på «*grov utukt*», er en sak som kom opp for retten i Trondenes i 1735 der to tjenestefolk på Breistrand sto tiltalt for å ha fått barn sammen til tross for at de var gift på hver sin kant. Sorenskriver Kiergaards dom gikk ut på at han skulle halshugges med sverd og hun puttes i en sekk og druknes. Den endelige dommen blei heldigvis av lagdommeren gjort adskillig mildere: Da de tiltalte ingenting hadde å bøte med, blei drengen dømt til å stå i halsjernet 3 søndager ved kirka på Trondenes og presten blei pålagt å «*disiplinere*» han etter kirkens myndighet. Deretter hadde han å forføye seg (forlate) ut av sognet. Tjenestejenta blei også dømt til 3 søndager i gapestokken, og dernest å begi seg til sin egen ektemann som bodde ute i Torsken. Det siste kunne vel være ille nok?

Seksuell omgang i forbudte ledd

Også i slike saker var det streng straff – såkalte forbudte ledd vil si det samme som omgang med beslektede og besvogrede i inntil tredje ledd, innført gjennom forordninger av 1619 og 1654: Formuesinndragelse og forvisning som med tiden blei presisert til tvangsarbeid for en periode av to, tre eller fire år «*paa Fiskelejerne Norden Fields eller Bergverkene Sonden Fields*».

På 1700-tallet hadde begrepet «blodskam» en langt videre betydning enn våre normer, og omfattet mere enn bare de nærmeste «blodsfrender». For Trondenes sin del, kjennes til 5-6 saker i denne kategorien, i to tilfeller gjaldt det svoger og svigerinne og i en tredje sak en stefar og stedatter. I underretten var dommen som regel døden, men i de fleste tilfellene blei dødsdommen omgjort i en høyere rettsinstans til lange tukthusstraffer eller forvisning til et eller annet avsidesliggende fiskerleie nordpå.

I Astafjord kom ei sak opp sommeren 1713, der to medlemmer av den lokale overklassen sto tiltalt for hor i forbudte ledd. Det gjaldt den 50 år gamle Karsten Andersen Bernhof og den 17 år yngre prestedatteren Karen Danielsdatter Hveding som hadde fått barn sammen. Karsten var på dette tidspunkt gift, hadde tre barn og bodde i Madsvika i Gratangen, og var dessuten forvalter av biskopens gods i Troms. Karen var datter av den da avdøde Ibestad-presten Daniel Jenssen Hveding og var ugift. Det som gjorde saken ekstra graverende, var at Karen var «nestsøskende barn» til Karstens hustru Ermegård. Begge kvinnene tilhørte samme

slektskrets med felles opphav i Bull-familien i Trondheim, og Karens far og Karstens hustru var fetter og kusine.

På Astafjord-tinget blei de begge dømt til forvisning i 3 år – Karsten til et fiskevær i Tromsø Fogderi og Karen til Andenes i Vesterålen. I tillegg skulle Karsten også lide straff på formuen. Så viste det seg at han hadde langt større gjeld enn formue, og han blei derfor idømt et beløp som tilsvarte de vanlig bøtene for leiermål utenom ekteskap, dvs. 12 riksdaler for hans del og 6 for Karen sin del samt ilagt saksomkostninger på 2 1/3 riksdaler. Dommen blei anket til lagtinget i Steigen. De fleste ankepunkter blei avvist men på et punkt kom retten han litt i møte: På grunn av at hustru og barn ville komme i en håpløs økonomisk situasjon, blei forvisningstiden redusert til to år og han skulle sendes til Loppa i Finnmark. Bøtestraffen blei derimot opprettholdt og Karsten pålagt å betale hele beløpet siden Karen prestedatter ikke hadde «*det ringeste at hæfte ved, hverken arf eller anden ejendom*».

Avslutningsvis er det godt å kunne fortelle om noe positivt midt oppe i all elendigheten vi nå har hørt om. Gjennom 1790-årene kom det nemlig en rekke kongelige forordninger som førte til at straffene for de ulike sedelighetsforbrytelser blei betraktelig mildnet. F. eks. blei «for tidlig barneavling» etter denne tid ikke gjenstand for påtale, såfremt foreldrene giftet seg. Og gjennom 1800 og 1900-tallet har nok rettsoppfatningen og straffeutmåling innafor området vi har satt fingeren på, gradvis endret seg i takt med samfunnsutviklingen - **til det bedre og mere humane kan vi alle forhåpentligvis være enige om.**

REFERAT

Åpent møte i Slektshistorisk forening i Harstad, onsdag 23. september 2015, kl. 1930 i 2. etg. på Harstad Bibliotek.

Til stede: 24 deltakere.

På vegne av leder Mikael Martnes ønsket nestleder Marie Louise Nilsen alle velkommen til dette første medlemsmøte etter ferien, og orienterte om kveldens program. Samtidig beklaget hun at det var blitt

en misforståelse med hensyn til annonseringen. Imidlertid var det bra dekning i HT sist fredag samt i dag, takket være kveldens foredragsholder, og ga samtidig ordet til Gunnar Kristiansen.

Han ønsket velkommen, og syntes det var artig å få lov til å komme hit, ettersom historie jo er hans fag. Det hele begynte med at han fikk et lite kjennskap til Kåre Bergithon Anthonsens skjebne, og fattet interesse for den. Han fikk kontakt med et onkelbarn, og fikk da tilgang til en god del skriftlig materiale som Kåre etterlot seg.

Kåre Bergithon Anthonsen var født som eldste sønn, 6. september 1918 i Salangen, av foreldre Ågot Marie Fjeldstad og Harald Anthonsen. Foruten Kåre var det en datter Jenny Helene og en sønn, Atle Johan (ref's. anm.). Faren var kaptein i forsvaret, og dette bidro nok sterkt til å sette sitt preg på Kåre. Han ville være som sin far, men 9 år gammel mistet han sin mor. Han fattet tidlig interesse for hoppporten, noe som ikke var helt uten grunn. Det fantes, og ble laget hoppbakker nærmest på en hver liten kneik i Harstad og omegn. Her refererte Kristiansen til Årbok for Harstad 2003, hvor Reidar Mathiassen og Asbjørn Eidnes, navnga og fortalte om alle skibakkene som florerte både før og etter krigen.

Kåre B. Anthonsen utviklet seg til å bli regionens mest lovende skihopper. Han hoppet hele 84 meter i Narekollen i Telemark, og fikk en førstepremie i sin klasse i Midtstubakken i 1937-38.

Det var «Kongsbergknekken» som var den rådende hoppstil den gangen. Han ble skiinstruktør i Norges Skiforbund, og ble i 1938 sendt til Finland. Her skulle han instruere i skihopp ved Fiskarfabrikken hvor de gikk på skift. På dagtid instruerte han de som skulle på kveldsskiftet og om ettermiddagen ble de som gikk av dagskiftet instruert. Noe som

imponerte ham var at de hadde lys i skibakken. Samtidig vet vi at daværende major Odd Lindback-Larsen var norsk forsvarsattasje i Finland, og man kan jo tenke seg at han hadde kjennskap til Kåre B. Anthonsen, ettersom han var stabssjef ved 6. Divisjon i Harstad.

Man kan også spekulere på om Kåre hadde militære oppgaver under sitt opphold i Finland, såvel Hitler som Stalin og Mannerheim hadde begynt å forberede seg på det som skulle komme. Kåre ble innrullert i forsvaret i 1937-38, og søkte herunder om utvidet tjenestetid da det var gode penger å tjene - hele kr. 10 per dag.

I 1939 begynte han på Kjeller for å utdanne seg til flyver. Kjeller ble bombet av tyskerne, og han deltok deretter i kampene på Østlandet. Han ble tatt til fange, men ble løslatt og tok seg til Nord-Norge gjennom Sverige. Herunder fikk han snakke med faren på telefon for siste gang. Etter at Norge hadde kapitulert, låntok han en militær motorsykel fra et depot og kjørte til Finland hvor han fikk seg jobb. Her fikk han tilsendt en pakke med klær fra familien. Da han ble arbeidsledig dro han til Sverige hvor han ble innrullert i de norske styrker i England. Det var daværende kaptein Ole Reistad som «kapret» ham. Han ble utstyrt med kr. 4.800 i reisepenger fra den norske stat. Billetten var utstedt av det sovjetiske Intourist i Stockholm.

Turen gikk først med M/S Molotov til Leningrad.- Videre med tog til Moskva. Både i Leningrad og Moskva besøkte de kjente severdigheter, og Kåre solgte klærne han hadde fått tilsendt. Han skrev brev herfra, men måtte skrive på tysk fordi sensuren krevde det. Den transsibirske jernbane ble et møte med den sovjetiske hverdagen. De ankom Vladivostok 27.10.1940, og ble inkvartert på byens beste hotel. Her ble de til 16. november, da de gikk ombord i en japansk damper på vei til Kobe i Japan.

De ble forlagt på Hotel Thor. Et elegant luksushotell som var oppført i sveitserstil med fornemme gjester på gjestelisten. Kåre sendte også brev og postkort herfra, og 10. desember gikk de ombord i et japansk passasjerskip i Yokohama som tok dem over Stillehavet til Vancouver. Julaften går Kåre i land i Seattle, og ankommer Little Norway i Canada før året er omme. Han skriver brev i kode til sin bror Atle som hadde rømt til Sverige, og lille julaften får faren et radiotelegram til sin 50-årsdag over en japansk radio.

Det ser ikke ut til at han tilfredsstilte opptakskravene for å bli flyver i første omgang. Han ble satt til å instruere i radiotelegrafi, som var det han var opplært til på Kjeller. Deretter ble han sendt til London hvor han tjenestegjorde som kaserneoffiser, men så gikk turen tilbake til Little-Norway hvor han ble opptatt som flysoldat og fikk sin flygerutdannelse. Mens han var i Canada benyttet han anledningen til å hoppe på ski, og deltok i flere jubileumsrenn. Han gjorde også tjeneste som flyinstruktør. Over i England gjennomgikk han kampflyskolen, og ble tilbeordret 331 skvadron som da var oppsatt med Spitfire jagerfly.

Kåre var forlovet med Lillemor, og i brev til familien hadde han fortalt om sitt forhold til henne, herunder at hun var fri til å gjøre som hun ville. Det var også damer i Canada, og han ble venn med flere. En av dem hadde en liten datter, og ut fra et vedlagt bilde, kan en ikke fri seg fra tanken om at hun hadde en viss likhet med Kåre.

Under et tokt over Normandie, Utah Beach (1), 11. juni 1944, bare 5 dager etter D-dagen, ble Kåre truffet av flak, dvs. luftvernsskyts. Han forsvant inn i en sky, og da flyet kom ut like etter, ble Kåre observert hengende etter flyet i sin fallskjerm. Fallskjermen hadde huket seg fast i haleflaten (2), og han ble dratt med ned under styrten. Først 18. mai 1945 mottok familien offisielt skriv fra Luftforsvaret ved dets øverste sjef, Generalmajor Hjalmar Riiser-Larsen, om at deres sønn Kåre Bergithon Anthonsen var falt i strid. Familien hadde tidligere mottatt skriv fra svensk røde kors om at han var savnet i strid, og klamret seg i det lengste til håpet om at han tross alt var i live.

Ut på høsten samme år ble det kjent at staten ville hente hjem de som var falt i norsk tjeneste. I den anledning ba de om kremasjonstillatelse fra de pårørende, men dette motsatte Kåres familie seg på det sterkeste, og ville dekke alle påløpne omkostninger for å få hans levninger hjem i uberørt til-

stand. Harald Anthonsen hadde en utstrakt korrespondanse med myndighetene. Hele 6 brev skrev han. Søndag 16. september 1945 ble det holdt minne-gudstjeneste i Bethel, for å minnes de som var falt. Her ble det lest opp et hyldningsdikt fra kaptein Harald Anthonsen.

17. mai 1946 var det en minnehøytidelighet med bekransning på Harstad gravlund over de falne, og 4. september var det en minnehøytidelighet i Vår Frelses kirke i Oslo, over 45 offiserer og menige som var falt. Familien var representert. Først 26. september 1946 ble Kåre stedt til hvile på Harstad gravlund sammen med Jacob Jensen og Kåre Andreassen.

Alle foto: Jakob Eiterheim

Marie Louise Nilsen takket for et fint og interessant foredrag. Julebordet i år blir lørdag 28.11. Videre gjorde hun oppmerksom på at vi hadde en frustrert redaktør som manglet stoff til medlemsbladet, og hun oppfordret derfor penneføre til å ta pennen fatt og komme med innlegg. Hjalmar Larsen takket for oppmerksomheten i anledning sin 70-årsdag, og så var det tid for kaffe/te og lekresnitter. Kasserer påminnte om at det kostet kr. 60 for herlighetene. De frammøtte koste seg med mat og drikke, og praten gikk livlig rundt bordene. Møtet ble avsluttet henimot 22-tiden.

(1 og 2): Fra 331. skvadrons 50-års jubileumsskrift 1991.

ref.

Helge Sørensen

Ettersom min svigerfar, Johannes Nilsen, var 4-menning til Harald Anthonsen, og ellers gjennom andre relasjoner til familien, kan jeg for egen regning tilføye at Harald Anthonsen ble gift på nytt med Andrea Lovise Pedersen fra Gåra i Kvæfjord. I dette ekteskapet kom det 2 barn, Harald (Bastian) f. 1932 og Terje Kjell f. 1934. Harald jr. gjorde som sin far, militær karriere, og ble uteksaminert fra Krigsskolen i 1962, forøvrig i samme kull som daværende kronprins Harald. Hans siste kommando var som oberstløytnant og sjef ved Bodin leir, Bodø. Hans yngste sønn, Lars, ble helikopterflyver i forsvaret, og fløy i mange år Lynx helikopter for Kystvakta.

Terje utdannet seg til elektriker, men politietaten fristet, og etter endt politiutdannelse, ble han beordret til Hammerfest, hvor han var i flere år. Han var deretter i rundt 20 år ved politikammeret i Harstad. De siste årene som politiavdelingssjef og leder av kriminal-avdelingen. Han døde i 2003, og etterlot seg kone og datter.

Atles sønn, Åge Richard, tjenestegjorde også ved politiet i Harstad fra 1972, og gjorde seg positivt bemerket ved flere anledninger. De siste årene tjenestegjorde han som vaktsjef ved ordensavdelingen. Han fratrådte i 2005 etter oppnådd aldersgrense.

Helge Sørensen

Fra gamle fotoalbum

Fra Rigmor Micheeff

Familien Hansen, Lemmingvær kjører inn tørrhøy i 1940-50 årene.

Mangel på innlegg

På grunn av få innlegg til bladet blir det mange bilder denne gangen og blanke felt.

MVH

Redaktøren

Ludvik med døtrene: Hildur, Jenny, Ida, sønnen Erling og barnebarnet Oddvar.

Flere bilder fra sommerturen

Alle bildene er tatt av: Jakob Eirheim

Underkjeve fra hval

Døpefonten i Dverberg kirke. Den kom fra den gamle kirka som sto her.

Dverberg kirke

Porten til Dverberg kirkegård

Åse bygdemuseum

Åse bygdemuseum

Åse bygdemuseum

Åse bygdemuseum. Selv noe så moderne som mobiltelefoner i lommeformat har havnet på museum.